

NEDRE ROMERIKE TINGRETT

DOM

Avsagt: 11.06.2019 i Nedre Romerike tingrett, Lillestrøm

Saksnr.: 18-163624TVI-NERO

Dommer: Kst tingrettsdommer Marius Sandvig

Saken gjelder: Oppreisning på grunn av ærekrenkende ytringer

Jannike Beate Willoch

Advokat Carl Urquieta Bore

mot

Irene Soerensen

Advokat Petter Mandt

DOM

Jannike Willoch anfører at Irene Soerensen har ærekrenket henne på internett, og krever oppreisning av Soerensen og at Soerensen skal slette utsagnene.

1. Sakens bakgrunn:

Willoch er psykolog. Hun ble ufør i 2012, etter å ha fått kreftsvuls i hjernen.

Soerensen var tidligere gift med Lars Hov. Det ble brudd mellom dem i juli 2007. Hun anmeldte den 26. september 2007 Hov for vold, voldtekt og psykisk trakassering mot seg. Politiet meldte rutinemessig saken til barnevernet.

Soerensen flyttet på krisesenter den 6. oktober 2007.

Soerensen hadde et særkullsbarn, (A), fra før hun innledet forholdet med Hov. Han ble boende hos Soerensen etter bruddet. Soerensen og Hov har også ett felles barn, (B). I slutten av oktober 2007 inngikk de en muntlig avtale om at (B) skulle bo hos hver av dem annenhver uke. Mens Soerensen hadde omsorgen for (B), traff barneverntjenesten i Skedsmo den 12. november 2007 vedtak om midlertidig plassering av barna.

Lars Hov reiste ved stevning av 13. november 2007 barnefordelingssak mot Soerensen om (B). I rettsmøte den 21. november 2007 inngikk partene foreløpig rettsforlik til rettskraftig dom, om at (B) skulle bo fast hos Hov, og Soerensen skulle ha samvær. Etter rettsforliket var inngått, tilbakeførte barnevernet omsorgen for (B) til Hov.

Barnevernet kontaktet Willoch for å utrede saken i desember 2007, og hun leverte sin utredning til barnevernet 6. april 2008.

Ved Nedre Romerike tingretts dom av 9. juli 2008 besluttet retten at (B) skulle bo fast hos Hov, og at Soerensen skulle ha samvær.

Soerensen har publisert en del ytringer på internett, som Willoch mener er ærekrenkende. Utsagnene Willoch mener er ærekrenkende er:

1. Ytringer Soerensen publiserte i sin blogg 6. juni 2018:

1.1 «Jannike Willoch, Kristin Bruun og Lars Hov.

Jeg har tre psykopater som henger etter meg med en intensitet og i et omfang hinsides fatteevne jobber for å få meg dømt og fratatt all troverdighet.

- I 10 år har jannike Willoch, kristin Bruun og Lars Hov herjet hensynsløst og uten hinder av rettsstatens prinsipper med meg og mine barn med de mest utrolige løgnene og beskrivelser av meg som person.»*
- 1.2 *«Willoch var bestilt av barnevernet for å «frikjenne» far for voldsanmeldelsene, og med det manipulere straffesaken og omsorgssaken. Det kunne hun gjøre sa hun, fordi hun jobbet mye med politiet og domstolene. De kjente henne og beundret henne voldsomt sa hun.»*
- «Willoch hadde ingen problemer med å se meg inn i øynene å si rett ut at hun kom til å manipulere rapporten. Jeg har valgt at far skal ha omsorgen sa hun på det 2. møtet jeg hadde med henne i februar 2008. Hun lo når jeg sa at sånt kan hun ikke gjøre, det er ikke lov..?»*
- 1.3 *«Psykologen løy bevisst gjennom hele rapporten. Og var ikke engang flau over å innrømme det.»*
- 1.4 *«Alle fakta som viste at psykologen framsatte rene løgner, ble unndratt i rapporten.»*
- 1.5 *«Jeg har kjempet en desperat kamp for å renvaske meg for anklagene til Jannike Willoch og barnevernet, og kavet med endeløse forklaringer og beskrivelser til ingen nytte. Uten å vite at de hele tiden hadde informasjon og kunnskap nok, og var klar over at de skapte et falsk bilde av situasjonen.»*
- 1.6 *«Både Skedsmo barneverntjeneste, Romerike politikammer, Nedre Romerike tingrett og psykolog Jannike Willoch var enige om å skape et falskt bilde. 4 politibetjenter var under etterforskning av Spesialenheten og skulle frikjennes.»*
- 1.7 *«Tre psykopater forfølger meg.*
De tre personenes beskrivelser av meg, Lars Hov Jannike Willoch og senere Kristin Bruun, har rettsstaten omfavnet med åpne armer, og kopiert hverandre på år etter år. Det er ingen motivasjon til å endre historien så lenge alle med myndighet til å endre noe profitterer på at fakta forblir slik det er. Politiet fremstår nærmest sympatisk når Jannike Willoch retter på sannheten for dem.»
2. Ytring Soerensen publisert på sin facebookside 20. november 2017:
«forfalsket utredning for forvaltningen og leverte falske vitneutsagn til politi- og rettsvesen»
3. Ytringer Soerensen publiserte i sin blogg 24. juni 2018:
- 3.1 *«Willoch ble håndplukket av barnevernet i Skedsmo kommune og Romerike politiet i min sak for å manipulere en straffesak, en barnefordelingssak, og få henlagt Spesialenhetens etterforskning av 4 politibetjenter på Romerike politistasjon i 2007.»*
- 3.2 *Jannike Willoch skulle bevise at jeg ikke snakket sant for å få denne aksjonen til å forsvinne, den ulovlige politiaksjonen av 12 nov 2007.»*

3.3 Politiet på Romerike, barnevernet og Nedre Romerike tingrett skylder Jannike Willoch en kjempetjeneste etter at hun «frikjente» samtlige i et bestillingsverk av en rapport i 2008.»

4. Ytring Soerensen publiserte 26. juli 2018 på en åpen og offentlig facebookgruppe kalt «Støttegruppe for vårt felles menneskerettighetsarbeid»:

«Psykologen hadde bevisst unndratt fakta og dokumenter som ble innhentet spesielt for saken og like bevisst endret fakta, lagt til usannheter, og spekulert seg frem til en ikke eksisterende diagnose. Hun skapte et falskt bilde av situasjonen for å manipulere en straffesak, en sak for Spesialenheten som gjaldt 4 betjenter, og en barnelovsak.

Det klarte psykologen utmerket med manipulering, tildekking og løgner i en 50 siders rapport. Denne sendte psykologen til politiet og til mitt nettverk, til tross for at rapporten var et strengt taushetsbelagt barnevernsdokument.»

5. Ytring Soerensen publiserte den 15. september 2018 på sin facebookside:

«Jeg har fått prosessvarsel fra psykolog Jannike Willoch som hevder å være krenket over at jeg har kalt henne løgner, korrupt, psykopat bl.a. Det kan jeg dokumentere.

Willoch, ved advokat Bore, inngav den 1. november 2018 stevning til Nedre Romerike tingrett. Soerensen, ved advokat Mandt, inngav den 10. desember 2018 tilsvarende. Deretter har partene utvekslet flere prosesskrift. Hovedforhandling ble avholdt i Nedre Romerike tingrett 21. til 24. mai 2019. Partene avgav partsforklaringer, og det ble avhørt ett sakkyndig vitne og et ordinært vitne. For øvrig ble det foretatt slik dokumentasjon som fremgår av rettsboken.

2. Willochs påstandsgrunnlag og påstand:

Willoch krever oppreisning i medhold av skadeserstatningsloven § 3-6 a. Bestemmelsen reiser tre hovedspørsmål. For det første hvordan de aktuelle utsagnene skal tolkes, for det andre om utsagnene er egnet til å krenke en annens omdømme eller æresfølelse, og for det tredje om utsagnene er rettsstridige.

Når det gjelder det andre hovedspørsmålet, så er utsagnene så grove at dette åpenbart er oppfylt. Det sentrale for Willoch er hennes omdømme, men også hennes æresfølelse rammes.

Når det gjelder det første hovedspørsmålet, hvordan utsagnene skal tolkes, så skal disse tolkes i lys av hvordan en ordinær leser vil oppfatte dem og i sin kontekst, jf Rt-2014-1170 avsnitt 92. Intensjonen til den som ytrer utsagnene er irrelevant. Vurderingen er objektiv.

Det anføres at alle ytringene må tolkes i tråd med ordlyden. Konteksten gir ikke grunn for å fravike ordlyden. Tvert imot så er de forskjellige ytringene gjensidig forsterkende.

Når det gjelder spørsmålet om rettsstrid, så må dette avgjøres etter en bred vurdering, der det vesentligste er om påstanden er bevist og aktsomheten i forhold til faktagrunnlaget. Jo grovere anklage, desto bedre dekning må den som publiserer ha for påstanden. Det skilles mellom faktapåstander og verdivurderinger. Desto mer konkret og presis beskyldningen er, desto mer må kreve av faktisk belegg for påstanden.

Det anføres at Soerensen ikke hadde noen dekning for påstandene mot Willoch. Det eneste motparten gjør, er å kritisere det faglige nivået på Willochs rapport. Det kan ikke føre frem. Rapporten fremstår som en normalt god rapport innenfor faglige rammer. Soerensen har innhentet en rapport fra spesialist i psykiatri Leif Roar Falkum. Falkum og Willoch er uenige om varigheten av Soerensens unormale tendenser til konflikt. Falkum mener det var situasjonsbestemt, mens Willoch mener dette er et av Soerensens karaktertrekk. Videre har de saksøktes sakkyndige vitne, psykolog Bøe Lindgren, hatt innvendinger mot Willochs metode. Dette er imidlertid faglig uenighet.

Det har betydning om den som fremsetter påstanden tar forbehold om påstandens sannhet. Det har Soerensen ikke gjort, tvert i mot, har hun gjentatte ganger forsikret at beskyldningene er sanne.

Det anføres at beskyldningene er fremsatt grovt uaktsomt og er erstatningsbetingende.

Etter skadeserstatningsloven § 3-6 a, kan den som fremsetter en ærekrenkende ytring dømmes til å betale oppreisning. Det anføres at Soerensen skal pålegges å betale oppreisning. Det vises til at Soerensen har utsatt Willoch for totalt umotivert personangrep. Det er elleve år siden hun avgav rapporten. Hun har knapt tatt til motmæle og har vært alvorlig syk siden 2012.

Soerensen har utsatt Willoch for et karakterdrap på internett. Det er åpenbart uforholdsmessig i forhold til at Willoch utarbeidet en rapport for barnevernet. Det er åpenbart ikke rimelig å unnlate å utmåle oppreisning i dette tilfellet.

Når det gjelder utmålingen, så anføres det at dette skal gjøres etter rettens skjønn. I Rt 2014/1170 ble oppreisningen satt til kr 400 000,-. I Tønsberg tingretts dom TTONS-2013-123200 ble oppreisningen satt til kr 75 000,-. Oppreisningen bør ligge mellom disse summene.

Endelig anføres det at Soerensen skal dømmes til å fjerne innleggene.

Når det gjelder spørsmålet om partene kunne ha blitt enige, vidløftiggjøring og småkravsprosess, så anføres det at Willoch har tatt initiativ til utenrettslig løsning, men at pratene har stått for langt fra hverandre. Videre har Willoch ikke vidløftiggjort saken, og en slik ærekrenkelsessak er ikke på noen måte egnet for småkravsprosess.

Det anføres at samtlige utsagn som anføres ærekrenkende omfattes av påstandsgrunnlaget i sluttinnlegget.

Willoch har ikke stilt diagnose, men hun besvarte mandatet og mente at Soerensen led av en alvorlig personlighetsforstyrrelse.

Willoch la ned slik påstand:

1. Irene Soerensen dømmes til å betale Jannike Willoch oppreisning fastsatt etter rettens skjønn.
2. Irene Soerensen dømmes til straks å slette injurierende og oppreisningsbetingende utsagn i facebook-posteringene.
3. Jannike Willoch tilkjennes sakskostnader

3. Soerensens påstandsgrunnlag og påstand:

Soerensen mener saken burde vært løst før hovedforhandlingen. Det vises til tilsvaret, der Soerensen forsøkte å roe konflikten, og til at Soerensen har ønsket rettsmekling, noe Willoch har vært avvisende til. Blogginlegget var dessuten tatt av nettet før stevningen ble inngitt.

Videre vises det til at det har vært sentralt for Soerensen å imøtegå diagnosen Willoch satte på henne i rapporten, om at hun hadde en alvorlig personlighetsforstyrrelse. Under hovedforhandlingen forklarte Willoch at hun ikke har satt noen diagnose på Soerensen. Dersom dette hadde kommet frem tidligere, kunne saken trolig vært løst.

Dersom Soerensen dømmes til å betale Willoch oppreisning, så vil oppreisningsbeløpet ligge klart under kr 125 000,-, slik at saken burde gått som småkravssak. Det anføres at saksøker har vidløftiggjort saken.

Partene er enige om jussen.

Det anføres at flere av ytringene ikke omfattes av påstandsgrunnlaget i sluttinnlegget, og at saksøker har utvidet påstandsgrunnlaget, etter avsluttet saksforberedelse.

Willoch har presisert at det sentrale for henne var det anførte omdømmetapet. Det anføres imidlertid at Willoch allerede hadde dårlig omdømme, og at eventuelt tap av omdømme må ta utgangspunkt i dette allerede reduserte omdømmet. Det vises til at Willoch fikk redusert omdømme etter at hun avgav rapport i Alvdal-saken, som ikke kunne benyttes i særlig utstrekning, og til at hun har fått kritikk for å diskutere det som så ut for å være en konkret sak på facebook. Willoch forklarte selv at hun mistet oppdrag på grunn av Alvdal saken, fordi de private parer i barnevernssaker ikke ønsket henne som sakkyndig. Hun var derfor i ferd med å omskolere seg til rettssakkyndig da hun ble syk. Hun måtte begynne med noe annet, på grunn av sitt dårlige omdømme.

Videre gjaldt alle Soerensens ytringer arbeidet Willoch hadde utført som psykolog. Det rammet Willoch som psykolog, ikke som privatperson. Willoch jobbet heller ikke som psykolog da ytringene ble fremsatt. Det anføres derfor at Willoch ikke har tapt noe omdømme som psykolog.

Willoch er syk, ufør, 61 år gammel og har ikke jobbet som psykolog siden 2012. Det er svært liten mulighet for at hun vil jobbe som psykolog igjen. Omdømmetapet har ingen betydning for henne som psykolog.

Når det gjelder bloggposten, så ble denne postet 6. juni 2018. Den ble tatt ned kanskje en uke etter 11. september 2018. Den hadde da ligget ute i ca tre måneder. Soerensen har elleve følgere på bloggen. Det er uklart hvor mange som har lest bloggen. Den har vært tilgjengelig for alle, men den er usedvanlig lang, tung og smal. Det må derfor legges til grunn at et fåtall har lest den. De som søker opp Willoch på nettet, har dessuten Alvdal- og Facebook saken i bakhodet.

Bloggen må dessuten leses i sammenheng. Det er ikke gitt at de som leser bloggen vil mene at Willoch er krenket. Tar man ut noen setninger og holder dem opp mot loven, så gir det et annet inntrykk enn når utsagnene leses isolert.

Willoch avgav rapporten den 6. april 2008 og utleverte den til politiet den 9. april 2008. Det er brudd på taushetsplikten og sterkt kritikkverdig. Den 14. april 2008 henla politiet saken mot Hov. Den 15. april 2008 ble rapporten brukt i barnefordelingssaken. Først 30. april fikk Soerensen rapporten.

Soerensen er tydelig på at Willoch satt og lo av henne da hun fikk rapporten. Willoch forklarte at hun ikke husket noe av overleveringen. Willoch har også vist at hun kan le på merkelige steder, for eksempel da hun ble spurt om hva Soerensens og Hovs nabo gav

henne av informasjon. Retten må legge til grunn at Willoch lo under gjennomgangen av rapporten med Soerensen, og at Soerensen oppfattet at Willoch lo av henne.

Willoch forklarte at hun mener at rapporten er god og at hun aldri hadde ment å diagnostisere Soerensen. Willoch hadde sju samtaler direkte og pr telefon med Soerensen under utarbeidelsen av rapporten. Hun gjorde ingen tester. Soerensen kontaktet selv psykolog Falkum for å få vurdert om hun hadde noen diagnose. Dette avkreftet psykolog Falkum etter fem samtaler med Soerensen og flere tester. Willochs rapport er faglig svak med store mangler. Det har Soerensen vært klar over siden hun fikk rapporten fra Falkum.

Rapporten har blitt brukt av barnevernet, av politiet i anmeldelsen for incest, i barnefordelingssaken i juli 2008, i barnefordelingssaken i 2012, i ærekrenkelsessaken mellom Bruun og Soerensen i 2014, i barnefordelingssaken i 2017 og i straffesaken der Soerensen og Bruun begge både var tiltalte og fornærmede. Rapporten har også vært brukt i andre sammenhenger, særlig av Bruun.

Soerensen har i mange sammenhenger forsøkt å imøtegå rapporten. Hun har forsøkt å ta direkte kontakt med Willoch, men Willoch ville ikke snakke med henne. Soerensen har også vært i kontakt med en mengde offentlige etater. Hun har kontaktet Sivilrettsforvaltningen i justisdepartementet, fylkesmannen og Helsetilsynet. Hun har ikke fått realitetsbehandlet sine klager på rapporten. Saksøker anfører at Soerensen må benytte de lovlige midlene for å imøtegå rapporten, og det har hun gjort, uten at Soerensen har fått noen realitetsavgjørelse.

Når klagen på rapporten ikke er blitt behandlet, så var Soerensen nødt til å kontakte egne sakkyndige, det vil si Falkum, som testet henne, og Bøe Lindgren, som har gått igjennom Willochs rapport. Begge har alvorlige innvendinger mot rapporten.

Tross alle forsøk på imøtegå Willochs rapport, så forfølger denne Soerensen. I alle sakene er det lagt frem som om hun har en diagnose.

Det er mange forhold Willoch legger til grunn i rapporten, som beviselig er feil. Willoch var kjent med legeerklæringene som lå i barnevernssaken, men valgte å se bort i fra dem. Hun testet heller ikke Soerensen.

Willoch har skrevet i rapporten at Soerensen kommer i konflikt med samtlige. Det er ikke korrekt. Soerensen jobbet som selger i 3M i mange år, og fungerte svært godt både sosialt og som selger. Hun ble plukket ut til å delta i et eget lederprogram i bedriften. Soerensen er sosialt omgjengelig og ressurssterk.

Willoch har også spekulert i at Soerensen brukte hasj. Dette skal bygge på at et av barna hadde sett hasj. THC sitter i kroppen i 30 dager. Soerensen har hjerteproblemer og er mye

på sykehus. Et eventuelt hasjmisbruk ville blitt oppdaget med den helseoppfølgingen Soerensen får.

Kjernen i kritikken fra Bøe Lindgren er at det ikke er mulig å utlede av Willochs rapport om hennes konklusjoner er riktige.

Soerensen anfører at Willoch opptrådte som konsulent for Hov i barnevern- og i barnefordelingssaken. Det var i alle fall kontakt mellom Hovs advokat Dag Svensson og Willoch i 2008. Svendsson fremstilte det slik at Willoch var bekymret for at Soerensen ville skade barna.

Videre har Willoch hatt mye kontakt med Bruun, som Willoch selv har sagt er sykkelig opptatt av Soerensen.

Det har vært Soerensens oppfatning at Willochs rapport har blitt brukt mot henne, og at Willoch har hjulpet dem Soerensen har vært i konflikt med. Det har vært Soerensens oppfatning, og den har vært aktsom.

Soerensen har skrevet bloggen og på facebook, fordi hun ikke når frem på andre måter. Det er mange i hennes familie som har lest hvordan Willoch har vurdert henne, og dette har fått konsekvenser for Soerensen både økonomisk og familiært. Dette er grunn for at hun har skrevet hvordan hun har opplevd saken. Dette er Soerensens mening, og det ser man om man leser hele bloggen i sammenheng.

Soerensen ønsker å bruke egen erfaring for å synliggjøre et samfunnsproblem, med sakkyndige som tar feil, men at deres rapporter likevel tillegges stor vekt. Dette er Soerensens oppfatning og verdivurderinger. Det er ikke faktapåstander, og det er en sak av allmenn interesse.

Soerensen henvendte seg mange ganger til Willoch, slik at hun har fått anledning til å uttale seg, men Willoch har ikke ønsket å gjøre det.

I egenskap av sakkyndig for barnevernet, så er Willoch en offentlig person. Hun representerer barnevernet.

Soerensen hadde gode holdepunkt for at det hun skrev var sant. Det viser historikken, med at Willoch har satt diagnose uten faglig verktøy, at hun har utelatt opplysninger fra legejournaler, at rapporten er faglig svak og hvordan Willoch har kommunisert med andre i andre sammenhenger.

Subsidiært, om retten skulle komme til at ytringene er ærekrenkende, og at Soerensen skal dømmes til å betale oppreisning, så anføres det at oppreisningsbeløpet skal settes svært

mye lavere enn saksøker anfører. Det vises blant annet til Sandefjord tingretts dom TSAFO-2014-14451, der oppreisningen ble satt til kr 25 000,-, og til Sandefjord tingretts dom TSAFO-2010-65936, der oppreisningen ble satt til kr 10 000,-.

Det anføres at retten må legge vekt på at ytringene er fjernet fra bloggen, at Soerensen er ufør og at hun har trang økonomi.

Når det gjelder saksomkostninger, så anføres det at saksøker avviste Soerensens forsøk på å inngå forlik. Videre kan motparten bebreides for at saken har fått slikt omfang. Tungtveiende grunner gjør det derfor rimelig å ikke ilegge Soerensen saksomkostninger, jf tvisteloven § 20-2.

Soerensen har lagt ned slik påstand:

1. Irene Sørensen frifinnes
2. Irene Sørensen tilkjennes sakens omkostninger

4. Rettens vurdering:

Retten er kommet til at Soerensen skal dømmes til å betale Willoch kr. 45 000,- i oppreisning, til å slette innleggene og til å erstatte Willochs saksomkostninger.

4.1 Om Willoch påstandsgrunnlag er fremsatt for sent

Soerensen anfører prinsipalt at ytringene nummerert over under sakens bakgrunn som pkt. 1.1, 1.2, 1.5, 1.7, 2 og 4 er nye påstandsgrunnlag, som er fremsatt etter at hovedforhandlingen ble påbegynt. Willoch anfører at påstandsgrunnlagene er varslet i tide.

Punkt 1.1, 1.2, 1.5 og 1.7 gjelder blogginnlegget av 6. juni 2018. Det fremgår av stevningen at:

«Artikkelen inneholder omfattende usanne angrep på Jannike Willoch både som sakkyndig og privatperson. Blant de grovere injuriene mot Willoch – som altså ikke medfører riktighet – kan følgende siteres:»

Deretter siteres blant annet det som fremgår over under punkt 1.1, 1.2, 1.5 og 1.7. Blogginnlegget er fremlagt som bilag 5 til stevningen, og sitatene som anføres å være ærekrenkende, deriblant punkt 1.1, 1.2, 1.5 og 1.7, er markert med gul farge.

Punkt 2 gjelder et facebookinnlegg 20. november 2017. Det fremgår det av advokat Bores prosesskrift av 30. april 2019 at:

«Etter stevning har saksøker blitt oppmerksom på ytterligere grove krenkelser fra saksøkte mot saksøker offentlig på internett.»

Deretter fremlegges facebookinnlegget av 20. november 2017, som bilag 5 til prosesskriftet. Det fremgår videre av prosesskriftet at:

«Det forannevnte påberopes som en forsterkning av det bevismessige grunnlaget for de ærekrenkende utsagn fra saksøkte som er påtalt ved stevningen.»

I selve bilaget er det som er gjengitt over under punkt 2 markert med gul farge.

Punkt 4 gjelder en ytring publisert på Facebook 26. juli 2018. Det fremgår av stevningen at:

«Den 26.7.2018 fremsatte saksøkte flere offentlige ærekrenkelser mot Jannike Willoch på Facebook, konkret på en åpen og offentlig gruppe kalt «Støttegruppe for vårt felles menneskerettighetsarbeid!». Her fremkommer bl a nye påstander om at Willoch løy og manipulerte hele den sakkyndige rapporten i saksøktes sak.»

Facebookinnlegget er fremlagt som bilag 6 til stevningen, og det som fremgår av punkt 4, er markert med gulv farge.

Etter dette finner retten det klart at påstandsgrunnlaget var varslet før avsluttet saksforberedelse. Soerensen anfører at de nevnte punktene ikke omfattes av sluttinnlegget.

Retten oppfatter sluttinnlegget som en oppsummering av det Willoch anfører er ærekrenkende. Sluttinnlegget skal kort angi den påstand, de påstandsgrunnlag og de rettsregler som påberopes, og de bevis parten vil føre, jf. tvisteloven § 9-10. Etter rettens syn kan utsagnene som anføres å være ærekrenkende oppsummeres i sluttinnlegget. Etter rettens syn omfatter oppsummeringene i sluttinnlegget ytringene som anføres å være ærekrenkende. Etter rettens syn kan i alle fall sluttinnlegget ikke tolkes som at varslede påstandsgrunnlag frafalles.

Retten er etter dette kommet til at ingen av de ovenfor nevnte påstandsgrunnlag skal avskjæres som for sent fremsatt. Soerensen gis ikke medhold i sin prinsipale påstand for så vidt gjelder disse utsagnene, og retten går over til å realitetsbehandle utsagnene.

Willoch krever oppreisning etter skadeserstatningsloven § 3-6 a første og andre ledd, som lyder som følger:

«Den som uaktsomt har satt frem en ytring som er egnet til å krenke en annens ærefølelse eller omdømme, skal yte erstatning for den lidte skade og slik erstatning for tap i fremtidig erverv som retten ut fra den utviste skyld og forholdene ellers finner rimelig. Han kan også pålegges å betale slik erstatning (oppreisning) for skade av ikke-økonomisk art som retten finner rimelig. Dersom den krenkede døde mindre enn 15 år før krenkelsen etter første ledd fant sted, kan krav om oppreisning settes frem av hans nærmeste.

En ærekrenkende ytring medfører ikke ansvar etter første ledd dersom den anses berettiget etter en avveining av de hensyn som begrunner ytringsfrihet. Ved denne vurderingen skal det særlig legges vekt på om ytringen hviler på et fyldestgjørende faktisk grunnlag, på ytringens grad av krenkelse, og om hensynet til den krenkede er tilfredsstillende ivarett ved for eksempel adgang til imøtegåelse, om allmenne interesser eller andre gode grunner tilsa at den ble satt frem, og om ytreren har vært i aktsom god tro med hensyn til de momenter som kan gjøre ytringen berettiget.»

Spørsmålet om det foreligger en ærekrenkelse som rammes av bestemmelsen, reiser tre hovedspørsmål, nemlig hvordan det utsagnet skal tolkes, om utsagnet er ærekrenkende og om utsagnet anses berettiget, jf. blant annet Rt-2014-1170.

4.2 Tolkingen av utsagnene

Retten ser først på spørsmålet om tolkning.

Utsagnene skal tolkes i lys av hvordan en ordinær leser vil oppfatte dem og i sin kontekst, jf. Rt-2014-1170 avsnitt 92.

Ordlyden i utsagnene er etter rettens syn klar. Beskrivelsene er for eksempel hverken vage eller upresise. Retten kan heller ikke se at sammenhengen gir grunn for å tro at Soerensen har ment noe annet, eller at lesere av utsagnene skulle legge noe annet i dem, enn det som utledes direkte av ordlyden.

4.3 Om utsagnene er egnet til å krenke Willochs ærefølelse eller omdømme

Retten vurderer deretter om ytringene er egnet til å krenke Willochs ærefølelse eller omdømme. Willoch anfører at det særlig gjelder hennes omdømme. Soerensen anfører at det må skilles mellom Willochs omdømme som psykolog og privatperson, og at ytringene utelukkende har rammet Willoch som psykolog og ikke som privatperson. Retten er ikke enig i dette. Retten kan ikke se at det er mulig å skille mellom Willoch som privatperson og psykolog. Retten viser til at beskyldninger om uetterrettelig yrkesutøvelse, at Willoch er løgner, at hun er psykopat etc, også er egnet til å krenke det private omdømmet.

Videre anfører Soerensen at Willochs omdømme var så dårlig da ytringene ble fremsatt, at ytringene ikke skadet hennes omdømme. Soerensen viser til at Willoch avgav en rapport i det som er kjent som Alvdalsaken, og at denne rapporten ikke kunne brukes i saken, og at hun fikk beskåret salæret kraftig. Videre viser Soerensen til at Willoch tilsynelatende diskuterte en konkret sak på facebook. Willoch bestrider at det var en konkret sak, men er enig i at det kunne fremstå slik.

Begge sakene førte til mye medieomtale, og redusert omdømme for Willoch. Retten har vansker med å se at en persons omdømme kan være så dårlig at ingen type ytringer er egnet til å svekke personens omdømme, men retten skal ikke utelukke det. Retten finner det imidlertid klart at Willochs omdømme kan skades av anklager og negative karakteristikk, uavhengig av om mottakeren er kjent med de tidligere sakene.

Retten finner etter dette at samtlige utsagn referert over er egnet til å krenke Willochs omdømme.

4.4 Om ytringene anses berettiget

Retten vurderer så om ytringene anses berettiget.

Det fremgår av skadeserstatningsloven § 3-6 a andre ledd at berettigelsen av de ærekrenkende ytringene skal avveies av hensynene til ytringsfrihet. Ytringsfrihet er blant annet vernet av Grunnloven § 100 og Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 10.

Videre skal det etter skadeserstatningsloven § 3-6 a andre ledd særlig legges vekt på:

- om ytringen hviler på et fyldestgjørende faktisk grunnlag
- på ytringens grad av krenkelse
- om hensynet til den krenkede er tilfredsstillende ivaretatt ved for eksempel adgang til imøtegåelse
- om allmenne interesser eller andre gode grunner tilsa at den ble satt frem
- om ytreren har vært i aktsom god tro med hensyn til de momenter som kan gjøre ytringen berettiget

Det fremgår av Rt-2003-928 avsnitt 44 at:

«Avgjørelsen i Rt-2002-764 og EMDs praksis viser at det ved den konkrete avveiningen må foretas en vurdering etter flere kriterier. Av disse finner jeg grunn til å fremheve graden av allmenn interesse, beskyldningens karakter, derunder om beskyldningen klassifiseres som «value judgment» eller «factual statement», om den retter seg mot offentlig person eller privatperson, samt graden av aktsomhet, derunder om og eventuelt i hvilken utstrekning

media på publiseringstidspunktet hadde holdepunkter i faktum for at påstanden var sann. Generelt vil ytringen ha et sterkt vern dersom den gjelder forhold av allmenn interesse, verdivurderinger, videreformidling, offentlig person, og det foreligger sterke holdepunkter for at påstanden var sann. Motsatt: Gjelder saken beskjedne allmenn interesse, faktapåstander, egen fremsettelse, privatperson, og det foreligger svake holdepunkter for at påstanden var sann, har ytringen et mindre sterkt vern.»

Høyesterett viser til denne uttalelsen både i Rt-2014-152 og Rt-2015-746, og retten legger til grunn at spørsmålet om berettigelsen av ytringene må avgjøres etter en bred vurdering.

Ytringene går i det vesentlige på at Willoch skal ha blitt engasjert av barneverntjenesten og politiet for å få frikjent hennes tidligere ektemann og politibetjentene, og at Willoch i dette øyemed bevisst skulle ha unndratt opplysninger, og avgitt en bevisst uriktig rapport. Videre går ytringene på at Willoch er psykopat og at hun har forfulgt Soerensen. Etter rettens syn må ytringene ses i sammenheng. Retten vurderer derfor ytringene samlet.

4.4.1 Ytringenes grad av krenkelse

Ærekrenkende beskyldninger er normalt alvorlige. Beskyldningene går på at en yrkesutøver bevisst har manipulert det offentlige hjelpeapparatet og rettsvesenet, noe retten anser for helle mot de mer alvorlige ærekrenkelsene.

Ytringenes grad av krenkelse taler derfor isolert for at de er uberettigede.

4.4.2 Faktapåstander/verdivurderinger

Ytringer om verdivurderinger har et sterkere vern enn ytringer om faktapåstander. Etter rettens syn er Soerensens ytringer i det vesentligste faktapåstander. Retten viser til at de i det vesentlige beskriver faktiske handlinger, med presist innhold.

Ytringer som løgner, korrupt, psykopat etc, er mer upresist og kan nok sies å ha element av verdivurderinger, men i mindre grad enn for eksempel beskyldning om rasistisk motivasjon. I Rt-2014-152 avsnitt 157 og 158 uttalte Høyesterett at:

«Beskyldninger om rasistisk motivasjon er etter mitt syn i det vesentlige verdivurderinger, men de inneholder likevel elementer av mer faktisk karakter. Som jeg tidligere har vært inne på, er det etter EMDs praksis ikke slik at beskyldninger som klassifiseres som «value judgments» ubetinget vernes av ytringsfriheten. Når utsagnene som her, inneholder klare elementer av faktisk karakter, må «kravet til faktisk bevismessig belegg for krenkende utsagn avhenge – foruten av grovheten av beskyldningene – av graden av verdivurderinger (value judgments) i disse», jf. Rt-2002-764 Nordlandsposten på side 775. Jo mer konkrete og presise beskyldningene er, desto mer må kreves av objektivt faktisk belegg.

I dette tilfellet gikk Dagbladets beskyldning ut på at ambulansepersonellets behandling var rasistisk motivert. Dette er en konkret beskyldning med et temmelig presist innhold.»

Ytringer om at Willoch er løgner, korrupt og psykopat, særlig når det leses på bakgrunn av det Soerensen ellers har ytret om hennes arbeid i saken, er nokså konkrete beskyldninger med et temmelig presist innhold.

Ytringenes grad av faktapåstander taler derfor isolert for at de er uberettigede.

4.4.3 Om ytringene hviler på fyldestgjørende faktisk grunnlag

Willoch anfører at faktapåstander uten fyldestgjørende faktisk grunnlag vil være uberettigede.

Det fremgår av Rt-2003-928 avsnitt 41 at:

«Hovedregelen både etter norsk injurielovgivning og etter EMK artikkel 10 er at ikke beviste ærekrenkende faktapåstander ikke er beskyttet av ytringsfriheten. For så vidt gjelder EMDs praksis viser jeg til dom 20. mai 1999 i saken Bladet Tromsø og Stensaas mot Norge (sak 21980/93) (EMD-1993-21980) avsnitt 66, samt til dom 7. mai 2002 i saken McVicar mot Storbritannia (sak 46311/99) (EMD-1999-46311) avsnittene 84 og 87. Det må foreligge spesielle grunner for å fravike denne hovedregelen.»

I Rt-2015-746 avsnitt 61 viser Høyesterett til EMDs dom av 16. april 2015, EMD-2007-14134, avsnitt 39, der det fremgår at:

“An important factor for the Court's determination is the essential function of the press in a democratic society. Although the press must not overstep certain bounds, in particular in respect of the reputation and rights of others or the proper administration of justice, its duty is nevertheless to impart – in a manner consistent with its obligations and responsibilities – information and ideas on all matters of public interest (see Bladet Tromsø and Stensaas, cited above, § 59, and as a recent authority, Flinkkilä and Others v. Finland, no. 25576/04, § 73, 6 April 2010). By reason of the «duties and responsibilities» inherent in the exercise of freedom of expression, the safeguard afforded by Article 10 to journalists in relation to reporting on issues of general interest is subject to the proviso that they are acting in good faith and on an accurate factual basis and providing reliable and precise information in accordance with the ethics of journalism (see Fressoz and Roire v. France [GC], no. 29183/95, § 54, ECHR 1999-I, and, as a recent authority, Eerikäinen and Others v. Finland, no. 3513/02, § 60, 10 February 2009.”

I avsnitt 63 uttaler Høyesterett at:

«Isolert sett kan dette leses som om det ved siden av den overordnede interesseavveining, må oppstilles et selvstendig og absolutt krav om at journalistene har hatt et forsvarlig faktagrunnlag, har opptrådt i god tro og i tråd med etiske grunnregler for pressen slik ankemotparten har gjort gjeldende. Jeg finner det klart at dommen ikke skal forstås slik. Det som uttrykkes ved dommen er bare at den sterke vektlegging av pressens viktige funksjon i samfunnet, svekkes ved slike avvik fra akseptable standarder.»

Retten legger således til grunn at det ikke er noen absolutt regel om at faktapåstander uten fyldestgjørende faktisk grunnlag, vil være uberettigede, men at dette er et viktig moment, som inngår i helhetsvurderingen.

Willoch anfører at Soerensens ytringer ikke hadde forsvarlig faktagrunnlag. Soerensen anfører at hun hadde forsvarlig faktagrunnlag. Det avgjørende er hvordan dette fremstod for Soerensen da hun fremsatte beskyldningene.

Beskyldningene er relativt alvorlige, noe som tilsier at det stilles strengere krav til det faktiske grunnlag for beskyldningene, jf. Rt-2015-745, avsnitt 70.

Soerensen anfører at rapporten er faglig svak. Hun anfører blant annet at Willoch uriktig har lagt til grunn at hun har en alvorlig personlighetsforstyrrelse, at Willoch ikke gjennomførte tester av henne, at hun ikke misbrukte hasj, at det ikke fremgår av rapporten at hennes fastlege ikke hadde sett tegn til rusmisbruk, og at det ut i fra premissene i rapporten er vanskelig for en uavhengig å vurdere om konklusjonene i rapporten er korrekt.

Willoch anfører at rapporten holder god faglig kvalitet.

Uten at retten finner grunn for å ta stilling til kvaliteten på rapporten, så legger retten til grunn at faglig svake rapporter vanligvis skyldes nettopp det forhold at de er faglig svake, og ikke at den sakkyndige bevisst ønsker at mottakeren av rapporten skal legge uriktige premisser til grunn for sin avgjørelse. Soerensen har også anført at Willochs rapport i Alvdalsaken led av faglige mangler, slik at det mest nærliggende for Soerensen ville etter rettens syn være å legge til grunn at det hun mente var mangler ved rapporten skyldes at den var faglig svak, slik hun mente om Willochs rapport i Alvdalsaken.

Politiet fikk tilgang til rapporten kort tid etter at den ble avgitt. Soerensen anfører at dette kunne tilsi at Willoch samarbeidet med politiet om rapporten. Retten legger imidlertid til grunn at årsaken for at politiet fikk rapporten, var at Soerensen hadde tatt med seg barna og blitt borte. Politiet etterlyste Soerensen og barna og politiet dro til Willochs kontor og forlangte å få rapporten. Willoch motsatte seg det, men overlot den etter hvert til politiet. Etter rettens syn var det mer nærliggende at politiet fikk rapporten fordi Soerensen hadde

stukket av med barna, enn at Willoch samarbeidet med politiet og barneverntjenesten for å få frikjent hennes tidligere ektemann og politiet.

Rapporten ble avgitt den 6. april 2008 og var, med unntak av opplysningene som gjaldt (A), gjort tilgjengelig i barnefordelingssaken mellom Soerensen og Hov, der dom ble avsagt 9. juli 2008. Willoch anfører at det forhold at rapporten ble gjort tilgjengelig i barnefordelingssaken, før hun selv fikk rapporten, kunne tilsi at Willoch samarbeidet med Hov. Etter rettens syn ville det imidlertid vært unaturlig om den sakkyndige rapporten ikke var en del av avgjørelsesgrunnlaget.

Soerensen forklarte at Hovs advokat i barnefordelingssaken, Dag Svensson, opplyste i barnefordelingssaken at Willoch hadde fortalt ham at hun var redd for at Soerensen ville skade barna. Soerensen anfører at også dette kunne tilsi at Willoch samarbeidet med Hov. Willoch forklarte imidlertid at Svensson hadde ringte henne da Soerensen hadde stukket av med barna, og at hun bare hadde sagt til ham at dersom barna er borte, så må man finne dem igjen. Uansett finner retten det mer nærliggende at advokat Svensson kontaktet Willoch fordi Hov og hans advokat var bekymret fordi Soerensen hadde stukket av med barna, enn at de hadde kontakt fordi rapporten var avgitt for at Hov skulle få omsorgen for (B).

Soerensen klagde på rapporten, blant annet til fylkesmannen, men ingen av klagen har blitt realitetsbehandlet. Willoch er tidligere fylkesmann Kåre Willochs kusine, og Soerensen anfører at det kunne tilsi at det var slektskapsforholdet til fylkesmannen, som gjorde at klagen ikke ble behandlet. Fylkesmannen informerte imidlertid Soerensen i brev av 18. februar 2013 at klagen ikke ble behandlet fordi Helsetilsynet hadde en tilsynssak mot Willoch, som var stilt i bero, og fylkesmannen ville avvente Helsetilsynets behandling.

Soerensen og Kristin Bruun har et gjensidig svært dårlig forhold til hverandre, og Bruun er i alle fall kjent med deler av Willochs rapport. Willoch har kontakt med Bruun. Retten kan imidlertid ikke se at det er noen grunn for å mene at Willoch har informert Bruun om innholdet i rapporten.

Soerensen anfører at Willoch lo som beskrevet over under punkt 1.2. Hun anfører at dette støttes av at Willoch lo under hovedforhandlingen, da Willoch fikk spørsmål om Soerensens nabo hadde fortalt henne noe under arbeidet med rapporten. Retten oppfattet Willochs latter i den forbindelse som at naboen hadde sagt mye til Willoch, og retten oppfattet ikke latteren som påfallende eller upassende.

Videre forklarte Soerensen at Willoch lo av henne da de gikk igjennom rapporten den 30. april 2008. Willoch forklarte at hun ikke husket særlig av gjennomgangen av rapporten. Det var imidlertid også en barnevernskonsulent til stede under gjennomgangen av

rapporten, slik at retten legger til grunn at Soerensen kunne ført barnevernskonsulenten som vitne, om Willoch hadde oppført seg upassende ved gjennomgangen av rapporten.

Willoch utredet også Hovs omsorgskompetanse og han fortalte ikke om noen påfallende oppførsel fra Willochs side under utredningen.

Etter dette finner retten det ikke bevist at Willoch lo som Soerensen har skrevet, og som er gjengitt i pkt. 1.2.

Retten kan ikke se at andre forhold med særlig stryke skulle tilsi at beskyldningene hviler på fyldestgjørende grunnlag, og retten finner etter dette at det faktiske grunnlaget for ytringene er svakt. Isolert sett taler dette med tyngde for at ytringene er uberettigede.

4.4.4 Willochs mulighet til imøtegåelse

Soerensen forklarte at hun flere ganger har forsøkt å kontakte Willoch, mens Willoch forklarte at hun ikke har ønsket å bli kontaktet av Soerensen.

Det foreligger ikke noe skriftlig forsøk på kontakt og ut fra partsforklaringene, finner retten det ikke sannsynliggjort at Soerensen har kontaktet Willoch før publiseringen på et slikt vis at det har vært naturlig for Willoch å gi tilsvarende på ytringene.

Willochs manglende mulighet til imøtegåelse taler isolert sett for at ytringene er uberettigede.

4.4.5 Grad av allmenn interesse

Soerensen anfører at hun gjennom ytringene har satt søkelyset på uheldige konsekvenser av sakkyndiges arbeid, og brukt sin egen sak for å eksemplifisere.

Det kan være element av allmenn interesse for så vidt gjelder sakkyndiges arbeid, men hovedinntrykket av ytringene er at disse er angrep på Willoch, for å diskreditere henne for arbeidet hun har gjort i Soerensens barnevernssak. Det har etter rettens syn liten allmenn interesse. Om man vil ta opp sakkyndiges rolle generelt, så er det etter rettens syn fullt mulig å gjøre det uten å bruke ærekrenkende utsagn mot den sakkyndige.

Grad av allmenn interesse taler derfor isolert for at ytringene er uberettigede.

4.4.6 Formen på beskyldningene

Det har betydning om beskyldningene er fremsatt reservasjonsløst eller med forbehold, jf. Rt-2015-746, avsnitt 98. Soerensen har ikke tatt forbehold ved fremsettelsen av

ærekrenkelsene. Tvert imot har hun skrevet på facebook at hun kunne dokumentere at Willoch var løgner, korrump og psykopat.

Etter rettens syn taler formen på beskyldningene isolert sett for at de er uberettigede.

4.4.7 Betydningen av kretsen som kan ha sett beskyldningene

Soerensen forklarte at blogginnlegget av 6. juni 2018 lå ute i noe over tre måneder, og at hun har elleve følgere på bloggen. Bloggen og innlegget var imidlertid allment tilgjengelig i hele perioden det lå ute, slik at ved søk på Jannike Willoch, så ville man kunne få lenke til blogginnlegget.

Soerensen har 1 200 følgere og 4 200 venner på facebook.

Antallet potensielle mottakere er ikke svært høyt, samtidig når det ut til mange mennesker, og det er fare for at kommentarene deles videre. Etter rettens syn taler kretsen som kan ha sett beskyldningene for at ytringene er uberettigede.

4.4.8 Om Soerensen har vært i aktsom god tro med hensyn til de moment som kan gjøre ytringen berettiget

På bakgrunn av det som er gjennomgått over, finner retten at Soerensen burde forstått at det ikke var berettiget av henne å sette frem ærekrenkelsene.

4.4.9 Oppsummering om ytringene anses berettigede

Retten kan ikke se at andre forhold med særlig vekt tilsier at ærekrenkelsene var berettigede, og på bakgrunn av det ovennevnte, er retten kommet til at de ærekrenkende ytringene ikke var berettigede.

4.5 Soerensens aktsomhet

Skadeserstatningsloven § 3-6 a første ledd rammer den som uaktsomt setter frem ærekrenkende ytringer. På bakgrunn av informasjonen Soerensen hadde da hun skrev innleggene, og da hun lot dem bli værene på bloggen og på facebook, finner retten det klart at hun burde ha forstått at de var ærekrenkende og ikke berettigede, og at hun derfor handlet uaktsomt.

4.6 Oppsummering ærekrenkelser og ansvar

Retten er etter dette kommet til at påstandsgrunnlagene ikke er fremsatt for sent, at ytringene etter en tolkning på bakgrunn av ordlyd og kontekst er ærekrenkende, at de ikke

anses berettigede, og at Soerensen handlet uaktsomt. Retten er derfor kommet til at vilkårene for oppreisning etter skadeserstatningsloven § 3-6 a er oppfylte.

4.7 Utmålingen av oppreisningen

Etter skadeserstatningsloven § 3-6 a, så kan den som har fremsatt ærekrenkende ytringer pålegges å betale slik oppreisning retten finner rimelig.

Retten er kommet til at de ærekrenkende ytringene medfører ansvar for Soerensen, at de er relativt grove og har pågått over et visst tidsrom. Retten finner derfor at Soerensen skal pålegges å betale oppreisningserstatning til Willoch.

I Rt-2003-928, ble Tønsberg blad dømt til å betale kr. 50 000,- i oppreisning for ærekrenkende utsagn om påstått manglende etterlevelse av boplikt i Tjøme kommune.

I Rt 2014-1170, ble en avis, som hadde omtalt operasjoner på en navngitt kirurg, på en slik måte at det ble formidlet et inntrykk av at legen uten grunn hadde operert friske personer og påført dem ubotelig skade ved å fjerne viktige organer, dømt til å betale kr. 400 000,- i oppreisning.

I Rt 2014-152 ble Dagbladet dømt til å betale kr. 200 000,- i oppreisning til en ambulansesjåfør for grove beskyldninger mot en offentlig tjenestemann om graverende og diskriminerende pasientbehandling.

De ovenfornevnte dommene gjaldt avisartikler, slik at de ærekrenkende utsagnene fikk stor spredning. I de to sistnevnte dommene fikk artiklene også store personlige konsekvenser for de krenkede.

I Agder lagmannsretts bok LA-2018-12214 ble oppreisningen satt til kr. 50 000,- for krenkende innlegg på egen åpen facebookside mot barnevernsleder. Beskyldningene var fremsatt fra februar 2016 til april 2017. Den som hadde fremsatt de krenkende innleggene hadde også overtrådt straffeloven, og han ble også dømt til straff.

Det finnes også en del praksis fra tingrettene, men disse dommene har mindre rettskildemessig vekt.

Retten er etter dette kommet til at Soerensen skal dømmes til å betale kr. 45 000,- i oppreisning til Willoch.

Oppfyllelsesfristen er to uker fra forkynnelsen, jf. tvisteloven § 19-7 første ledd.

4.8 Sletting av ytringene

Retten har funnet at ytringene er ærekrenkende og at de ikke anses berettiget. Om ytringene fortsatt blir liggende på internett, så vil det føre til ytterligere krenkelse av Willoch. Soerensen dømmes derfor til å slette de ærekrenkende ytringene hun har lagt ut på hennes blogg og på facebook.

Oppfyllelsesfristen settes til to uker fra dommen er rettskraftig, jf. tvisteloven § 19-7 andre ledd.

5. Saksomkostninger:

Willoch har vunnet saken og har rett til full erstatning for sine saksomkostninger fra Soerensen, jf. tvisteloven § 20-2 andre, jf. første ledd.

Retten kan ikke se at unntakene i tvisteloven § 20-2 tredje ledd får anvendelse. Soerensen har anført at Soerensen har forsøkt å inngå forlik, men blitt avvist. Willoch anfører at partene har stått for langt fra hverandre til at det har vært mulig å inngå forlik. Etter tredje ledd bokstav a, er vilkåret for å fritas for erstatningsansvar at den vinnende part har avslått et rimelig forlikstilbud. Soerensen har ikke opplyst til retten om hun har fremsatt noe forlikstilbud eller hva forlikstilbudet i tilfellet skulle inneholde, slik at retten ikke kan se at vilkåret er oppfylt.

Advokat Bore har i medhold av tvisteloven § 20-5 tredje ledd fremlagt saksomkostningsoppgave. Det er krevd kr. 446 400,- inkl mva for 126,5 timers arbeid. I tillegg kreves rettsgebyr.

Soerensen protesterte mot salærkravet. Hun protesterte ikke mot tidsbruken, men mot salærsatsen. Advokat Bore opplyste at han krever kr. 2 800,- pluss mva for oppdraget. Etter rettens syn er salærsatsen innenfor det akseptable for et felt prosessfullmektigen har en del erfaring med.

Soerensen har anført at Willoch har vidløftiggjort saken. Saksøkte brukte mye av hovedforhandlingen på spørsmålet om kvaliteten på den sakkyndige rapporten, som er et forhold retten har tillagt liten vekt. Etter rettens syn har saksøker i mindre grad enn saksøkte behandlet temaer uten direkte betydning for saken. Retten er derfor kommet til at kostnadene har vært nødvendige og at det har vært rimelig å pådra dem.

Retten tar etter dette omkostningskravet til følge. Willoch har også krevd rettsgebyr, som er kr. 15 820,-. Soerensen dømmes etter dette til å betale Willoch kr. 462 220,- inkludert merverdiavgift i saksomkostninger. Oppfyllelsesfristen er to uker fra forkynnelsen, jf. tvisteloven § 19-7 første ledd.

DOMSSLUTNING

1. Irene Soerensen dømmes til innen 2 –to- uker fra forkynningen av dommen å betale 45 000 –førtifemtusen- kroner i oppreisningserstatning til Jannike Willoch.
2. Irene Soerensen dømmes til innen 2 –to- uker fra dommen er rettskraftig til å slette ærekrenkende beskyldninger mot Jannike Willoch fra sin blogg og facebook.
3. Irene Soerensen dømmes til innen 2 –to- uker fra forkynningen av dommen å erstatte Jannike Willochs saksomkostninger med 462 220 –firehundreogsekstiotusentohundreogtjue- kroner, inkludert merverdiavgift.

Marius Sandvig